

Doornroosje

Een lange donkere tunnel waar aan het einde een sprankje licht de hoop op bevrijding hoog houdt. De muren bedekt met langgerekte schaduwen en iets dat op mos lijkt. Kille vochtigheid stroomt als een herfststorm langs haar gloeiende lijf terwijl ze voetje voor voetje probeert verder te komen. Haar handen lijken wel ijsklompjes, niet in staat om ergens de grip te vinden. Haar voeten wegen wel een ton – haar benen willen haar niet eens meer verder dragen. Moe, zo moe is ze. Even op adem komen. Uitrusten om weer krachten te verzamelen.

Met gesloten ogen probeert ze te focussen, haar oren automatisch gespitst. Tijd lijkt haar grootste vijand als ze ergens ver weg stemmen hoort. Ze zoeken haar. Angstig tracht ze haar ogen te openen maar de loomheid overvalt haar als een dief in de **nacht**. Gehuld in de **nevelen** van de tunnel lijkt ze veilig maar dat is slechts een illusie – een hersenspinsel. Het is alsof haar brein spelletjes met haar speelt, het gevaar en de veiligheid door elkaar lijkt te halen.

De stemmen klinken dichtbij, maar dat kan ook aan de echo's van de tunnel liggen. De koude windvlagen die langs haar lichaam blazen verspreiden diverse geuren. Oud zweet ruikt ze voornamelijk. Of komt het van haar eigen lijf af dat door de stress overtollig transpireert? Om gek van te worden die twijfels. Iets bloemigs en een duidelijke muskusgeur weet ze te onderscheiden en de hoop op verlossing steekt de kop weer op. Door haar wimperhaartjes heen ziet ze weer fel licht op zich af komen. Waar het zojuist nog donker was lijkt het ineens alsof ze midden op de snelweg staat en recht in een stel felle ledlampen kijkt van een auto die met een waanzinnige snelheid op haar afkomt. Ze hoort een motor en piepende geluiden die als nagels over een schoolbord krassen. De oude zweetgeur baant zich meedogenloos een weg door haar neus.

Te dichtbij! Wat willen ze van haar!?

Ze wil wel iets roepen maar het geluid komt niet eens tot haar lippen, blijft hangen in haar dichtgesnoerde keel die droog aanvoelt als Saharazand. Haar lichaam verstart en inwendig huilt ze bittere tranen.

Zo ver gekomen om in het zicht van de verlichting te stranden?

Ze voelt de kracht afnemen en probeert door het felle licht haar omgeving in zich op te nemen.

De tunnel blijkt eerder klinisch helder dan een in donker gehulde angstaanjagende bedompte passage.

Geruststellende gedachte, is het eerste wat haar te binnen schiet en tergend langzaam laat ze zich wegzakken in een droomloze slaap

Nu.nl:

Door onze verslaggever.

Bonnie P. is na een coma van twee jaar, in het bijzijn van haar familie van de beademing gehaald en vanmiddag overleden.

De verdwaalde kogel van haar partner in crime Clyde B. die haar in een long trof is destijds met succes verwijderd. De narcose echter bleek een te grote dosis te zijn waardoor Bonnie P. hier niet meer uit ontwaakte. De artsen zijn stellig overtuigd dat ze al twee jaar zgn. hersendood was en overtuigde haar familie om haar niet nutteloos langer als een kasplantje te verzorgen.

Aldus geschiedde

©José november 2016

n.a.v. nacht en nevel (Hilly)

